

Foto: Antoni Albalat

El paisatgisme tremendista d'un periodista meriditerrani pot percebre's en la primera pinzellada d'una [entrevista](#): «*¿Espera encontrar formas de vida adaptadas a la contaminación del Mediterráneo?*». Una pregunta de categoria, mel de romer per a qui, a cada estiu, se li espiga l'encisam: «*Xa, vostè mateix, senyor periodista, s'hagut d'adaptar!*», diria el llaurador soterrat per l'argelaga. [Craig Venter](#), en canvi, que no coneix el pixaví de la fava roja, l'alqueria de Romaguera o els sequiers misterics de Marina d'Or, respon sense pensaments impurs, immune al podriment: «*Desde luego que sí. Algunos microorganismos mueren por la contaminación, y otros se adaptan a ella, así ocurre en todas partes*». Així, així. De retop, sense saber tampoc dels nostres tòtems i tabús micro i macroeconòmics, col·loca els saquejadors ibèrics al microscopi: «*Los microbios españoles pueden muy bien ser distintos de los microbios griegos*». Ejspaña no és Grècia, una altra volta. Venter és constructor, no d'hotels i apartaments a vora mar, sinó de cèl·lules sintètiques. Per al biòleg d'Utah, la contaminació és una qüestió *natural* i sembla que li importa relativament poc la supervivència del pixaví de la fava roja; se'n pot inventar un de la fava albinegra. Venter s'estima més l'escriptura genètica, que porta camí de mutar en poesia críptica:

«Se trata de un código dentro de otro código dentro de otro código. Tienes que descifrar el primer código para empezar a entender el siguiente y, en efecto, en un paso determinado te puede aparecer el correo electrónico de un científico al que tendrás que escribir para seguir adelante. También hemos escrito los nombres de 50 científicos implicados en el proyecto, y algunas citas eruditas.»

Button

Button

«[Construcción](#)» + «[Dios le pague](#)», de [Chico Buarque](#), per [Daniel Viglietti](#)